

Arrest

nr. 246 155 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 september 2020 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, dient op 7 november 2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 16 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 26 juni 2020 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 237 526 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 september 2020 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten.

naam : T.B. (...)
voornaam : C.M. (...)
geboortedatum : (...).1998
geboorteplaats : Itagui
nationaliteit : Colombia

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16/12/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 27/09/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt *“kosten als naar recht”*, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het ministerieel besluit van 30 juni 2020) en van de artikelen 7 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

*“De bestreden beslissing stelt een einde aan het legaal verblijf van verzoekster en geeft haar een bevel om het grondgebied te verlaten.
De uitvoering van die beslissing is echter, zowel praktisch als wettelijk, onmogelijk.*

Op 30.6.2020 hebben de Belgische autoriteiten het Ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, aangenomen, waarvan artikel 18 thans als volgt luidt:

“Art. 18. § 1. Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden.

§ 2. In afwijking van de eerste paragraaf en onverminderd artikel 20 is het toegelaten om:

1° te reizen vanuit België naar alle landen van de Europese Unie, van de Schengenzone en naar het Verenigd Koninkrijk, en om vanuit deze landen naar België te reizen;

2° zomerkampen te organiseren tot maximum 150 kilometer van de Belgische grenzen;

3° te reizen vanuit België naar de landen die zijn opgenomen in de lijst bekendgemaakt op de website van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en om te reizen naar België vanuit deze landen.”.

De reis vanuit België naar Colombia is aldus verboden.

Artikel 7 van de wet van 15.12.1980 vormt de omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115. In het arrest *Ouhrami* van 26.7.2017 (C-225/16) beschreef het Europees Hof van Justitie de terugkeerprocedure als volgt:

“48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast”.

Het gaat aldus tegen de ratio legis van de richtlijn een legaal verblijf te beëindigen en een bevel om het grondgebied te geven aan een vreemdeling die niet verwijdbaar is en het bevel niet kan uitvoeren. De recente besluiten van advocaat-generaal Pikamaë in de zaak *TQ* (C-441/19, 2.7.2020, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=228048&pageIndex=0&doclang=fr&mode=req&dir=&occ=first&part=1>) bevestigen die analyse.

Een bevel geven aan een vreemdeling die niet in staat is het grondgebied te verlaten is met andere woorden strijdig met artikel 6 van de richtlijn, en aldus met artikels 7 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste en enig middel haalt de verzoekende partij een schending van artikel 18 van het Ministerieel besluit houdende de dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, en van artikels 7 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende een mogelijke schending van artikel 18 van het Ministerieel besluit houdende de dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus te beperken. Verzoekende partij verwijst hierbij naar paragraaf 1 en 2 van dit besluit, om te stellen dat het uitvoeren van de bestreden beslissing zowel praktisch als juridisch onmogelijk is. Volgens verzoekende partij zou verzoekster om deze reden onverwijderbaar zijn en gaat het in tegen de ratio legis van de richtlijn een legaal verblijf te beëindigen. Terwijl: Verweerder merkt op dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het feit dat er uit het - door haar nochtans geciteerde – art. 18 § 1 van het Ministerieel besluit van 23 maart 2020 blijkt dat enkel niet-essentiële verplaatsingen gevisieerd werden en dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quiquies), waarbij van overheidswege de verplichting wordt opgelegd om het Belgische grondgebied te verlaten, als niet-essentiële verplaatsing zou kunnen worden aangemerkt. Eén en ander klemmt a fortiori nu de in het kader van het COVID-19 virus genomen maatregelen in beginsel hoe dan ook niet verhinderen dat personen mogen terugkeren naar het land van herkomst, dan wel het land alwaar zij een verblijfsrecht genieten. De loutere bewering dat van de verzoekende partij, als zou het ingevolge de corona-maatregelen onmogelijk zijn om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, volstaat uiteraard niet om te besluiten dat een terugkeer naar Colombia niet mogelijk zou zijn. Verder verwijst verweerder naar hetgeen bepaald is in artikel 74/14 Vreemdelingenwet:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te

verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.” Indien verzoekende partij omwille van de huidige gezondheidscrisis toch moeilijkheden zou ondervinden om terug te keren naar haar land van herkomst, dan kan zij een gemotiveerd verzoek indienen om verlenging van de termijn van het bevel te verkrijgen. Louter ten overvloede merkt verweerder nog op dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet . Dit artikel luidt uitdrukkelijk:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.” In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16.12.2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Op 26.06.2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet. De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultaten van de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming werd geweigerd. De gemachtigde heeft dienaangaande kennelijk geen discretionaire bevoegdheid, en vermag niets anders dan in uitvoering van voormeld art. 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 52/3 van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig de hierboven geciteerde artikelen, volstaat de vaststelling dat de Commissaris-Generaal de asielaanvraag van de verzoekende heeft geweigerd zodat die zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, opdat de gemachtigde van de Minister tot de bestreden beslissing kon besluiten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinqües). De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het middel is niet ernstig. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat zij eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aan de verzoekende partij wordt op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt omdat de termijn van legaal verblijf in het Rijk is verstreken. De verwerende partij wijst op de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake het verzoek om internationale bescherming en merkt op dat de Raad het beroep tegen deze beslissing op 26 september 2020 heeft verworpen (bij arrest nr. 237 526 zoals blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt).

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Dit determinerend motief, namelijk dat zij het land binnenkwam op 27 september 2018 en nog steeds in het Rijk verblijft zodat haar regelmatig verblijf van 90 dagen is overschreden, wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Conform artikel 7 van de Vreemdelingenwet kon de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten nemen ten aanzien van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing een verkeerde juridische grondslag heeft of gebaseerd is op een verkeerde feitelijke vaststelling.

De Raad dient vast te stellen dat de kritiek van de verzoekende partij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betreft. Dit geeft de verzoekende partij overigens zelf toe nu haar betoog erin bestaat aan te tonen dat de verwerende partij niet kon overgaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het bevel niet kan worden uitgevoerd ten gevolge van de COVID 19 pandemie.

De Raad merkt op dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Op dat ogenblik heeft die vreemdeling dus geen titel (meer) om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat zij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling binnen een bepaalde termijn uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt (RvS 238 571, 20 juni 2017). De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

Wat betreft de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel omvat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid om een gemotiveerd verzoek tot verlenging van de termijn van vrijwillig vertrek in te dienen.

Dit is overigens in overeenstemming met de “COVID-19: Richtsnoeren betreffende de uitvoering van de relevante EU-bepalingen op het gebied van de asiel- en terugkeerprocedures en betreffende hervestiging” van de Europese Commissie (Mededeling van de Europese Commissie, NL Publicatieblad van de Europese Unie 17.4.2020 C 126/02).

Hierin wordt het volgende gesteld:

“Gezien de aanzienlijke beperkingen op het gebied van commerciële vluchten en de beperkende maatregelen die derde landen hebben ingevoerd voor personen die uit Europa aankomen, kan het voor onderdanen van derde landen jegens wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, onmogelijk zijn om binnen de vastgestelde termijn aan een dergelijk besluit te voldoen, hoezeer ze dat ook willen en proberen. Bijgevolg kan tegen onderdanen van derde landen een inreisverbod worden uitgevaardigd wegens niet-naleving van een terugkeerbesluit, zoals voorgeschreven door artikel 11, lid 1, van de terugkeerrichtlijn. Irreguliere migranten mogen echter niet verantwoordelijk worden gehouden voor een situatie die buiten hun macht ligt en ook geen negatieve gevolgen van die situatie ondervinden.

Om een dergelijke situatie te voorkomen, moeten de lidstaten gebruikmaken van de mogelijkheid die artikel 7, lid 2, van terugkeerrichtlijn biedt en de termijn voor vrijwillig vertrek verlengen met een

passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, de duur en de aard van de beperkende maatregelen en de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer.

De lidstaten moeten ook een langere termijn voor vrijwillig vertrek toekennen dan 30 dagen vanaf het tijdstip waarop een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, indien het, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval en met name de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer, van meet af aan duidelijk is dat de betrokken onderdaan van een derde land niet binnen 30 dagen zal kunnen vertrekken.

Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek wordt verlengd en de tenuitvoerlegging van het besluit tijdelijk wordt opgeschort, moeten irreguliere migranten een schriftelijke bevestiging ontvangen als bedoeld in de terugkeerrichtlijn (artikel 14).

Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek niet in acht kan worden genomen omdat er geen vervoer is naar het derde land van terugkeer of vanwege andere redenen buiten de wil van de betrokken persoon die verband houden met de beperkende maatregelen, moeten de lidstaten afzien van de uitvaardiging van een inreisverbod of een reeds uitgevaardigd verbod intrekken.”

Hieruit volgt duidelijk dat Covid-19 niet belet dat er een terugkeerbesluit wordt genomen, doch wel belet dat er een inreisverbod wordt opgelegd wegens het niet naleven van een terugkeerbesluit.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij van de mogelijkheid om een verlenging van de termijn aan te vragen gebruik heeft gemaakt, ondanks de beweerde onmogelijkheid om te reizen naar haar land van herkomst.

Voorts kan worden opgemerkt dat deze pandemie tijdelijk is en dat dus de onmogelijkheid om terug te keren ook slechts tijdelijk is.

Waar de verzoekende partij de conclusies van advocaat-generaal Pikamäe in de zaak TQ (HvJ C-441/19) van 2 juli 2020 aangrijpt om haar stelling te onderbouwen dat een bevel om het grondgebied te verlaten uitreiken aan een onverwijderbare vreemdeling in strijd is met de *ratio legis* van de Terugkeerrichtlijn, is haar redenering niet correct, minstens niet toepasselijk in voorliggende zaak. Lezing van genoemde conclusies leert dat de prejudiciële vraag over de interpretatie van bepalingen van de Terugkeerrichtlijn enkel betrekking heeft op de situatie van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, terwijl de verzoekende partij meerderjarig is en dit ook niet wordt betwist. De verwijzing is dan ook irrelevant.

Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België is ingegaan bij ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken – een terugkeer naar haar land van herkomst beschouwd wordt als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. Dit betreft immers geen toeristische reis. Op 4 september 2020 waren de grenzen reeds open en de verzoekende partij toont geheel niet aan dat zij als Colombiaanse onderdaan niet kon terugkeren naar Colombia.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat deze bepaling wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU